

LA ROSA DE CAN POUS

LA ROSA DE CAN POUS

QUIM CURBET

La Maria Rosa Puig ha viscut durant tota la seva vida a Can Pous, la casa de maons vermells i pedres de ribera que va construir el seu pare, l'any 1913, ara fa just cent anys. Un mas de nova planta entre la plaça del Veïnat de Salt i la via del tren d'Olot, al costat d'un convent, que després fou presó i que ara és una gran plaça, centre neuràlgic d'un barri bulliciós i multicultural.

La Maria Rosa era una dona d'ulls petits i inquiets, ara en parlo en passat, però fins fa ben poc fou present, un present discret però intens, massís, inamovible en els seus principis, en els seus valors i

la seva fe. Fou present en el seu poble, en la seva estimada parròquia i en un país petit, tan petit que moltes vegades ha estat incapaç d'albergar cors ingents i generosos com el d'ella: pedagoga solidària, escriptora contumaç i amiga exemplar.

La Maria Rosa va ser una dona del seu temps, va viure, va treballar, va ajudar els altres i va fixar per sempre els seus pensaments, els seus records i la seva saviesa en uns quants llibres que quedaran eternament en les biblioteques del seu poble, un poble que la declarà, amb tots els honors, filla predilecta.

El dia del seu enterrament un sol tímid de novembre lluia damunt l'església de Sant Jaume, un cor de veus infantils entonava càntics des d'un racó i la sèquia Monar remorejava amagada darrere dels edificis de l'antiga fàbrica del Veïnat. Més enllà, els arbres de les deveses començaven ja a deixar caure la seva càrrega de fulles daurades i el Ter, llunyà i pretèrit, anava fluïnt lentament per les terres granelludes de la plana.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2013/11/07/rosa-can-pous/642650.html?utm_source=rss